Istoria ascunsă a versetului patruzeci - Numărul treizeci și trei

Ezechiel numărul paisprezece

Jeff Pippenger
2026-10-27

În capitolele patru și cinci ale Genezei, genealogia lui Cain este pusă în contrast cu genealogia lui Set.

Lameh cel bun și Lameh cel rău

Cele două linii genealogice reprezintă contrastul dintre cei pierduți și cei mântuiți, iar unii dintre descendenții celor două linii reprezintă „descendenți-simbol” paraleli ai liniilor puse în contrast. Cain reprezintă o categorie de oameni care nu se pocăiesc de păcat, ci doar își deplâng propria stare.

> Și El a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ. Și acum ești blestemat, izgonit de pe pământul care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul, el nu-ți va mai da puterea lui; fugar și pribeag vei fi pe pământ.” Și Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea este prea grea ca s-o pot îndura. Iată, Tu m-ai izgonit astăzi de pe fața pământului; voi fi ascuns de fața Ta și voi fi fugar și pribeag pe pământ; și oricine mă va găsi mă va ucide.” Și Domnul i-a zis: „De aceea, dacă cineva îl va ucide pe Cain, asupra lui se va abate o răzbunare înșeptită.” Și Domnul a pus un semn pe Cain, ca nu cumva cineva, găsindu-l, să-l ucidă. Și Cain a ieșit dinaintea Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden. Geneza 4:10–16.

Cain reprezintă o categorie de oameni nepocăiți care se concentrează doar asupra propriei stări nefericite, pe care și-au atras-o singuri prin refuzul de a căuta să facă binele.

> Dar spre Cain și spre jertfa lui nu a privit cu plăcere. Și Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. Și Domnul i-a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat? Și pentru ce ți s-a posomorât fața? Dacă faci bine, nu vei fi oare primit? Iar dacă nu faci bine, păcatul pândește la ușă. Dorința lui se va îndrepta spre tine, iar tu vei stăpâni peste el.” Geneza 4:5–7.

Șase morți — trei Alfa și trei Omega

În articolele precedente, l-am identificat pe Enoh drept simbol al primului înger, pe Lameh drept simbol al celui de-al doilea înger, pe Metusala drept simbol al strigătului de la miezul nopții și pe Noe drept simbol al celui de-al treilea înger. Lameh, din linia genealogică a lui Set, a murit la vârsta de șapte sute șaptezeci și șapte de ani, cu cinci ani înainte de potop, când a murit Metusala. Moartea lui Lameh a fost urmată, cinci ani mai târziu, de moartea lui Metusala, iar moartea lor prefigurează, așadar, moartea soției lui Ezechiel, care a fost urmată, un an și jumătate mai târziu (1,5), de moartea Ierusalimului, soția Mielului.

> Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Apocalipsa 21:2.

Morțile alfa ale soției lui Ezechiel și ale lui Lameh, care se leagă de morțile omega ale Ierusalimului și ale lui Metusala, au prefigurat moartea lui Ioan Paleologul, urmată, cinci ani mai târziu, de moartea lui Constantin al XI-lea pe zidurile Constantinopolului. Linia lui Lameh indică cinci ani, cu o perioadă de șapte zile de migrație a animalelor la sfârșit. Linia Romei de Răsărit reprezintă cinci ani, precum și o perioadă de patru ani în cadrul perioadei totale de cinci ani. Linia lui Ezechiel reprezintă atât doi ani, cât și un an și jumătate (1,5). Linia lui Ezechiel, în care Babilonul distruge Ierusalimul, se aliniază cu cea de-a doua distrugere a Ierusalimului de către Roma, din anul 66 până în anul 70. Linia romană a distrugerii Ierusalimului produce atât o perioadă de patru ani, cât și o perioadă de trei ani și jumătate. Fiecare dintre aceste patru linii simbolice a produs nu una, ci două perioade simbolice în cadrul mărturiei sale profetice.

Lameh, Ioan Paleologul și soția lui Ezechiel reprezintă reperul alfa al unei perioade de timp care se încheie cu o moarte omega. Două dintre cele trei linii reprezintă câte un asediu care se încheie cu moartea corespondentului respectiv. Cealaltă se încheie cu intrarea animalelor în arcă. Corespondentul omega pune în paralel potopul lui Noe cu distrugerea Ierusalimului și cu distrugerea zidurilor Constantinopolului. Toate cele trei simboluri omega reprezintă încheierea timpului de har odată cu apropiata lege duminicală.

Desigur, în mărturia arcei lui Noe nu a existat niciun asediu, însă ar fi trebuit să existe o rampă care să permită intrarea în arcă. Dacă rampa de încărcare este considerată o prefigurare a unei rampe de asediu, atunci toate cele trei mărturii ale morții indică un asediu. În cadrul liniei romane a distrugerii Ierusalimului din 66 până în 70, a avut loc un asediu condus de Cestius în 66 și un al doilea asediu condus de Titus în 70.

Patru ani

Cei patru ani care se încheie cu asediul Constantinopolului din 1453 reprezintă a doua perioadă de patru ani din profeția islamică a celor „cinci luni” din Apocalipsa 9. Prima perioadă de patru ani din profeția celor „cinci luni” s-a întins din 1333 până în 1337, în timpul asediului Nicomediei. Acel asediu a reprezentat, de asemenea, încheierea unei perioade de treizeci și opt de ani începute la 27 iulie 1299. Două distrugeri ale Ierusalimului, o distrugere a Constantinopolului, potopul și asediul Nicomediei constituie cinci mărturii ale campaniei de la Panium, desfășurate din 200 î.Hr. până în 198 î.Hr., care ar constitui o a șasea mărturie, iar pe lângă acestea mai există și altele.

Ambele distrugeri ale Ierusalimului se aliniază cu ușurință, „linie peste linie”. Potopul și linia Romei de Răsărit sunt aliniate prin morțile alfa și omega pe care le au în comun. Campania de la Panium este aliniată în mod specific cu linia lui Ezechiel din anul 587 î.Hr., căci ambele perioade de asediu reprezintă câte doi ani. Panium este reprezentat în versetul cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel, care precedă versetul șaisprezece, acesta reprezentând iminenta lege duminicală, la fel ca distrugerile Ierusalimului din anii 586 î.Hr. și 70 d.Hr. Perioada de doi ani a bătăliei de la Panium și a asediului Sidonului plasează fiecare dintre aceste linii în istoria ascunsă din capitolul unsprezece al cărții Daniel, versetul patruzeci.

Un semn

Primul reper profetic din asediile care au dus la cele două distrugeri ale Ierusalimului reprezintă un semn; Cestius în anul 66 și moartea soției lui Ezechiel au fost ambele semne alfa. Lameh este, de asemenea, primul reper și, prin urmare, pe temeiul mărturiei a doi martori, Lameh este și el un semn. Vârsta sa de 777 de ani reprezintă semnul bisericii triumfătoare, care este alcătuită din trei elemente: un profet, un preot și un rege.

> Le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca ei să știe că Eu sunt Domnul care îi sfințesc. Ezechiel 20:12.

300 de ani

Enoh, care era al șaptelea de la Adam pe linia genealogică a lui Set, a umblat cu Dumnezeu timp de 300 de ani și a fost luat la cer. „300” este un simbol al celor trei sute de hărți ale pionierilor din 1843, al celor trei sute de predicatori mileriți care le corespund și, de asemenea, al oștirii de trei sute de oameni a lui Ghedeon. Enoh, predicatorii mileriți și cei trei sute ai lui Ghedeon îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Samson a luat 300 de vulpi și le-a legat între ele în perechi, identificând astfel numărul 150 și un simbol ale cărui elemente sunt legate între ele și însumează trei sute.

> Și Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a așezat vulpile coadă la coadă și a pus câte o făclie între cele două cozi. Și, după ce a aprins făcliile, a dat drumul vulpilor în grânele nesecerate ale filistenilor și a ars atât snopii, cât și grânele nesecerate, împreună cu viile și măslinii. Judecători 15:4, 5.

Cele două profeții de câte cinci luni despre islam, din capitolul al nouălea al Apocalipsei, identifică „focul” și „cozile” drept caracteristici ale islamului.

> Și astfel am văzut în vedenie caii și pe cei ce ședeau pe ei: aveau platoșe de foc, de iacint și de pucioasă; iar capetele cailor erau ca niște capete de lei și din gurile lor ieșeau foc, fum și pucioasă. De aceste trei a fost ucisă a treia parte din oameni: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor. Căci puterea lor este în gurile și în cozile lor; căci cozile lor erau asemenea șerpilor și aveau capete, iar cu ele pricinuiesc vătămare. Apocalipsa 9:17–19.

Puterea islamului stă atât în gurile lor, cât și în cozile lor.

> Și aveau cozi asemenea celor ale scorpionilor, iar în cozile lor erau ace; și aveau puterea să-i vatăme pe oameni timp de cinci luni. Și aveau peste ele un împărat, care este îngerul Adâncului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă se numește Apollyon. Apocalipsa 9:10, 11.

Puterea islamului de a chinui și de a ucide se află atât în gurile lor, cât și în cozile lor, care ies din gurile și din cozile lor.

> De aceea, Domnul va reteza din Israel capul și coada, ramura și trestia, într-o singură zi. Bătrânul și omul de vază sunt capul; iar prorocul care îi învață pe alții minciuni este coada. Căci conducătorii acestui popor îl duc în rătăcire, iar cei călăuziți de ei sunt nimiciți. Isaia

9:14–16.

Islamul și Israelul sunt legate din punct de vedere profetic, întrucât ambele sunt copii ai lui Avraam, iar în fiecare dintre cele două linii „capul” este „cel bătrân și de cinste”, iar „coada” este „profetul care propovăduiește minciuni”. Profetul din vechime care a propovăduit minciuni este, pentru islam, Mahomed. Coranul reprezintă minciunile care motivează lăcustele islamului, iar cel bătrân și de cinste este conducerea lor politică. Islamul este condus prin arta guvernării (gura), cei care îl conduc fiind motivați de minciunile Coranului (coada). Cele trei sute de vulpi ale lui Samson au fost împărțite în două grupuri de câte cinci luni, care urmează să chinuiască și să ucidă prin foc, fum și pucioasă.

Foc, fum și pucioasă

Focul, fumul și pucioasa poartă caracteristicile profetice ale celor trei îngeri. Primul și ultimul sunt tipuri de foc. Rădăcina termenului „pucioasă” reprezintă o străfulgerare divină. Focul este un simbol al unei solii; fumul este efectul soliei, iar pucioasa identifică o solie religioasă. Toate trei sunt contrafaceri ale adevăratei solii a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Platoșa de fier este reprezentată prin foc, iacint și pucioasă. Ea contrafface pieptarul marelui-preot. Pieptarul marelui-preot îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii ca pe douăsprezece nestemate omenești unite cu Divinitatea, reprezentată de Urim și Tumim. Iacintul din Antichitate era de un albastru-negru închis sau de un purpuriu întunecat. Iacintul platoșei islamului corespunde fumului care iese din gurile (statul) și din cozile (biserica) islamului.

Faptul că Enoh a fost luat la cer după ce a umblat cu Dumnezeu timp de 300 de ani asociază numărul 300 cu solia primului înger, care a venit în 1798. Această solie a primului înger a primit putere la 11 august 1840, odată cu împlinirea profeției celor cinci luni din Apocalipsa 9. Cele două perioade de cinci luni din acest capitol sunt corelate linie peste linie. Abia recent s-a înțeles că cele cinci luni din versetul cinci și cele din versetul zece reprezintă două perioade distincte de câte o sută cincizeci de ani. Când acest adevăr a fost recunoscut, Samson a legat vulpile unele de altele, formând o sută cincizeci de perechi de vulpi.

În istoria profetică a lui Samson (nume care înseamnă „soare”), „fumul” care a ieșit din adânc, odată cu cheia reprezentată de bătălia de la Ninive, a acoperit soarele cu întuneric. Millerițiii au identificat în mod corect acoperirea soarelui de către fumul adâncului islamic drept acoperirea Evangheliei lui Hristos, reprezentată de soare (Samson). Există și alte câteva legături între mărturia lui Samson și islamul din capitolele nouă până la unsprezece ale Apocalipsei.

Numărul trei se regăsește în istoria lui Samson prin cele trei zile pe care nuntașii le aveau la dispoziție pentru a dezlega ghicitoarea. Samson interacționează cu trei femei: soția sa din Timna, prostituata și Dalila. Duhul Domnului vine peste Samson de trei ori: la întâlnirea cu leul, la Ascalon și la Lehi. Samson îi dă Dalilei trei răspunsuri false înainte de a-i spune adevărul. Numărul trei reprezintă Dumnezeirea, precum și dumnezeirea contrafăcută a balaurului, a fiarei și a profetului mincinos, dar și alcătuirea întreită a bisericii biruitoare.

Treizeci este numărul unui preot, iar la ospățul de nuntă al lui Samson au fost aduși treizeci de însoțitori. Apoi Samson a pus rămășag treizeci de cămăși și treizeci de haine, dacă oaspeții reușeau să dezlege ghicitoarea. După ce dezlegarea ghicitorii sale a fost divulgată prin trădare, Samson a ucis treizeci de bărbați din Ascalon pentru a-și plăti rămășagul. Numărul treizeci este o zecime profetică din 300, iar, în concordanță cu faptul că Enoh a umblat cu Dumnezeu timp de trei sute de ani, cele trei sute de vulpi pe care Samson le-a prins și le-a legat laolaltă în o sută cincizeci de perechi se corelează cu cele două profeții de câte cinci luni din Apocalipsa 9, care sunt legate între ele prin metodologia linie peste linie. Trei sute este o zecime profetică din trei mii, iar trei mii reprezintă o rămășiță, fie o rămășiță neprihănită, reprezentată de cei convertiți la Cincizecime, fie o rămășiță nelegiuită, reprezentată de cei uciși de leviți în timpul răzvrătirii legate de vițelul de aur.

Răzvrătirea legată de vițelul de aur și cei convertiți la Cincizecime se aliniază deopotrivă, în plan profetic, la momentul apropiatei legi duminicale. O rămășiță reprezintă o rămășiță din poporul de legământ al lui Dumnezeu și o rămășiță dintre cei aflați în afara staulului poporului de legământ al lui Dumnezeu. Prima referire la cei trei mii din mărturia lui Samson îi privește pe iudeii care l-au luat prizonier pe Samson pentru a-i îmbuna pe filisteni, iar a doua îi privește pe filisteni. Judecata începe cu casa lui Dumnezeu și continuă apoi cu lucrătorii din ceasul al unsprezecelea, care se află încă în Babilon. Mărturia lui Samson confirmă atât simbolul celor trei mii ca rămășiță, cât și ordinea desfășurării procesului de judecată. Enoh a umblat cu Dumnezeu timp de trei sute de ani, reprezentând astfel rămășița poporului de legământ al lui Dumnezeu care nu gustă moartea. Această rămășiță o constituie cei o sută patruzeci și patru de mii, care, în capitolul șapte al Apocalipsei, sunt puși în contrast cu marea mulțime.

O zecime din 300 este 30, care este simbolul unui preot; în plus, numărul trei, ca zecime din treizeci, reprezintă Dumnezeirea, precum și dumnezeirea contrafăcută a balaurului, a fiarei și a profetului mincinos. Trei reprezintă, de asemenea, împărțirea întreită a bisericii triumfătoare, reprezentată de regele David, care a început să domnească la vârsta de treizeci de ani, de preotul Iosif, care a început să slujească la vârsta de treizeci de ani, și de profetul și preotul Ezechiel, care și-a început cei douăzeci și doi de ani de slujire în al treizecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar. În calitate de preot, el ar fi avut treizeci de ani.

Fiecare dintre cele trei entități simbolice reprezentate ca profet, preot și împărat primește sigiliul lui Dumnezeu al Sabatului zilei a șaptea la reperul care marchează începutul asediului. Două mărturii ale morții, împreună cu mărturia secundară a distrugerii Ierusalimului în anul 66, constituie trei mărturii că reperul asediului este un „semn”.

Reperul tranziției

Când începe asediul, biserica triumfătoare întreită a lui Dumnezeu este pecetluită, așa cum este reprezentată prin Lameh. Moartea soției lui Ezechiel arată că, la exact același reper, fostul popor al legământului este lăsat cu totul deoparte. Acest reper indică trecerea de la Laodiceea la Filadelfia, înfățișată și ca trecerea bisericii luptătoare la biserica triumfătoare, aceasta devenind astfel a opta biserică, care este dintre cele șapte. În istoria millerită a celui de-al treilea înger, care s-a întins de la 22 octombrie 1844 până la răzvrătirea din 1863, acel reper reprezenta perioada din 1856, când

atât James, cât și Ellen White au început să identifice mișcarea drept laodiceeană. În 1856, mișcarea millerită filadelfiană s-a transformat în mișcarea millerită laodiceeană. Șapte ani mai târziu, mișcarea millerită laodiceeană a luat sfârșit, devenind Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceeană.

Acel reper este, de asemenea, prefigurat de anul 313, când s-a încheiat perioada bisericii din Smirna și a început cea a bisericii din Pergam. Privite împreună, tranziția din 1856 de la Filadelfia cea neprihănită la Laodiceea cea nelegiuită și tranziția din 313 de la Smirna cea neprihănită la Pergamul cel nelegiuit se aliniază, iar punctul de tranziție identifică, de asemenea, reperul ca fiind un semn. Asediul începe cu un semn, potrivit mărturiei mai multor martori. Când mișcarea celui de-al treilea înger, alcătuită din cei o sută patruzeci și patru de mii, este pecetluită la moartea lui Lameh, ei sunt pecetluiți și pe deplin uniți atunci când sunt înălțați ca un stindard, căci primul reper al structurii profetice a asediului este un semn.

Moartea lui Ioan Paleologul indică reperul islamului, momentul în care Roma de Răsărit este silită să se supună islamului. Asediul și distrugerea Ierusalimului oferă două mărturii despre Babilon și Roma. Perioada de un an și jumătate a lui Ezechiel îi reprezintă pe laodiceenii care au refuzat să vadă și să audă mesajul de avertizare că aveau să fie duși în robia împăratului de la miazănoapte. Semnul lui Cestius îi reprezintă pe filadelfienii care scapă de împăratul de la miazănoapte. Aceste două semne se referă la mesajul profetic intern, la fel ca numărul 777 al lui Lameh. Linie peste linie, o categorie este dusă în robie în timpul asediului, iar cealaltă categorie scapă din mâna împăratului de la miazănoapte.

Moartea lui Ioan Paleologul reprezintă mesajul profetic extern prin identificarea rolului islamului la reperul la care cei reprezentați de Lameh sunt pecetluiți. Cei care scapă și cei care sunt capturați în timpul asediului și al distrugerii Ierusalimului subliniază faptul că tocmai la reperul alfa al perioadei profetice a asediului se manifestă caracterul. Aceste două clase sunt reprezentate de cei doi Lameh. O clasă transmite un avertisment orașului Nashville, iar cealaltă refuză.

> Și Domnul i-a zis: De aceea, asupra oricui îl va ucide pe Cain se va abate o răzbunare înșeptită. Și Domnul a pus un semn pe Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l ucidă. Geneza 4:15.

Semnul răzvrătirii

Cain a primit semnul răzvrătirii sale. Semnul răzvrătirii sale a fost înțeles ca un avertisment adresat omenirii: cei care l-ar ucide pe Cain ar avea parte de judecata înșeptită a lui Dumnezeu. Într-un anumit sens, semnul poate fi înțeles ca o protecție oferită de Dumnezeu lui Cain, însă, în plan profetic, el corespunde semnului răzvrătirii cu rol de avertizare din ultima carte a Bibliei. Semnul fiarei din cartea omega, Apocalipsa, a fost prefigurat de semnul răzvrătirii lui Cain din cartea alfa, Geneza. Avertismentul implicit în semnul lui Cain este că oricine ar manifesta un caracter identic cu al lui Cain ar fi, de asemenea, respins și judecat de Dumnezeu. Semnul pus asupra lui Cain corespunde semnului fiarei, iar avertismentul subliniază porunca de a nu imita răzvrătirea lui Cain, manifestată prin uciderea fratelui său și reprezentată în Apocalipsa drept chipul fiarei. A imita fapta lui Cain înseamnă a forma un chip al lui Cain. Cain a primit o judecată executivă înșeptită, iar în a șasea generație de la Cain, Lameh a recunoscut că repetase păcatul tatălui său, dar că judecata

sa avea să fie de șapte ori câte șaptezeci.

> Și Lameh le-a zis soțiilor sale, Ada și Țila: Ascultați glasul meu; voi, soțiile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: căci am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vătămarea mea. Dacă va fi răzbunat Cain de șapte ori, cu adevărat Lameh va fi răzbunat de șaptezeci și șapte de ori. Geneza 4:23, 24.

Versetul precedent reprezintă primul dintre cele doar trei cazuri în care numerele din Cuvântul lui Dumnezeu sunt exprimate sub formă de înmulțire. Ultimul este asemenea celui dintâi.

> Atunci Petru s-a apropiat de El și I-a zis: „Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?" Isus i-a zis: „Eu nu-ți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte." Matei 18:21, 22.

Șaptezeci de ori șapte fac patru sute nouăzeci, iar în istoria sacră există trei perioade de câte patru sute nouăzeci de ani, fiecare reprezentând o perioadă de probă. Sanctuarului, împăraților și oștirii le corespund câte patru sute nouăzeci de ani. Perioada împăraților a început cu ungerea lui Saul în anul 1097 î.Hr. și a continuat până la primul asediu al lui Nebucadnețar, când Daniel a fost luat în robie, în anul 607 î.Hr.

Perioada de probă de patru sute nouăzeci de ani acordată sanctuarului a început odată cu consacrarea templului lui Solomon, în anul 1006 î.Hr., și a continuat până la consacrarea templului de după exil, în anul 516 î.Hr. Pentru oștire, perioada de patru sute nouăzeci de ani s-a întins din anul 457 î.Hr. până în anul 34 d.Hr.

Trecerea de la mesajul de avertizare privind judecata înșeptită și de la semnul lui Cain la judecata de șaptezeci de ori câte șapte a lui Lameh reprezintă o perioadă simbolică de probă de patru sute nouăzeci de ani. Răzvrătirea simbolizată de semnul lui Cain este înfățișată ca intensificându-se progresiv, în concordanță cu motivul pentru care Dumnezeu a trimis potopul.

> Și Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor inimii lui erau necontenit numai rele. Și Domnului I-a părut rău că îl făcuse pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Voi nimici de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat; atât pe om, cât și dobitoacele, târâtoarele și păsările cerului; căci Îmi pare rău că le-am făcut." Geneza 6:5–7.

Lameh din a șasea generație a neamului lui Cain este înfățișat ca o categorie de răzvrătiți însemnați, în contrast cu Lameh din linia genealogică a lui Set. Mărturiile celor doi Lameh indică o încheiere a timpului de har: în cazul unuia, prin exprimarea numărului 490, iar în cazul celuilalt, prin moartea sa. Ambele conțin un simbolism numeric asociat direct cu alcătuirea întreită a bisericii triumfătoare. Lameh din neamul lui Cain corespunde celor trei perioade de câte 490 de ani aferente împăraților, sanctuarului și oștirii, iar Lameh din neamul lui Set cuprinde pecetea numărului șapte pentru profet, preot și împărat. Lameh din neamul lui Set este al doilea dintre cei trei îngeri din Apocalipsa 14, iar Lameh din neamul lui Cain este al treilea înger, care prezintă avertizarea cu privire la fiară, la icoana ei, la semn și la numărul numelui ei. Apocalipsa 14, versetele 9/11, îi identifică pe cei care primesc blestemul lui Cain.

> Și al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul urgiei Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Apocalipsa 14:9–11.

Apocalipsa 15:2 îi identifică pe cei reprezentați de Lameh din descendența lui Set:

> Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc și pe cei care dobândiseră biruința asupra fiarei, asupra chipului ei, asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Apocalipsa 15:2.

Lameh din descendența lui Set marchează închiderea ușii prin moartea sa. Lameh din descendența lui Cain marchează închiderea ușii la capătul unei perioade de probă de patru sute nouăzeci de ani. Semnul lui Cain trebuia privit ca un avertisment cu privire la un caracter care manifesta trei trăsături profetice principale. El a refuzat să I se închine lui Dumnezeu potrivit îndrumării date de Dumnezeu; a manifestat o furie stârnită de gelozie și și-a ucis fratele mai mic, iar în al treilea rând, a refuzat să se pocăiască.

Cain încălcase prima tablă a Celor Zece Porunci, care definește relația omului cu Dumnezeu, iar cea de-a doua tablă definește relația omului cu semenii săi. Semnul răzvrătirii sale îl identifica drept un nelegiuit nepocăit. Cain și Lameh indică ușa închisă a celui de-al treilea înger odată cu apropiata lege duminicală. Enoh, Metusala, Lameh și Noe reprezintă istoria care începe cu sosirea primului înger, reprezentat de Enoh, urmată de sosirea lui Lameh ca al doilea înger și de sosirea lui Metusala ca strigătul de la miezul nopții, care dă putere soliei lui Lameh, cel de-al doilea înger; apoi Noe, ca al treilea înger, indică ușa închisă de la potop.

Lameh a murit cu cinci ani înainte de potop, fapt care indică momentul aflat cu cinci ani simbolici înainte de închiderea ușii, odată cu legea duminicală care va veni în curând. Tocmai la moartea lui Lameh, la vârsta de 777 de ani, se încheie pecetluirea bisericii triumfătoare. Apoi, cu șapte zile înainte ca ușa arcei să fie închisă în mod supranatural, animalele au început să intre în arcă.

Ziua în care a murit Metusala a fost prima dintre acele șapte zile. Ultimul avertisment înainte ca ușa să se închidă a fost un mesaj cu două componente: o prezentare vizuală a animalelor, însoțită de împlinirea unei profeții care fusese vestită de-a lungul întregii vieți a celui mai longeviv om care a murit vreodată. Acea profeție era cuprinsă în numele lui Metusala, care înseamnă „când va muri, va veni”.

Solia finală de avertizare pentru omenire trebuie, din necesitate profetică, să fie o solie dublă, așa cum este reprezentată de cele șapte zile de migrare a animalelor, care au început odată cu moartea lui Metusala, ca împlinire a profeției lui Enoh, proclamate prin numele fiului său. Cele șapte zile de migrare a animalelor identifică solia dublă a morții lui Metusala și a animalelor aflate în migrație ca fiind solia de pecetluire a celui de-al treilea înger. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar în Apocalipsa, celui de-al treilea înger din Apocalipsa 18 i se alătură cel de-al doilea glas, din versetul 4, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a alăturat soliei celui de-al doilea înger.

Solia finală de avertizare este prezentată întotdeauna ca o solie internă și externă, așa cum este reprezentată prin relația profetică dintre bisericile și pecețile din cartea Apocalipsa. Solia finală de avertizare din Daniel 11 este solia de la miazănoapte și de la răsărit. Metusala și animalele aflate în migrație au constituit solia finală de avertizare, în forma ei dublă, din timpul lui Noe.

Moartea lui Lameh, cu semnul 777, corespunde începutului asediului, când a murit soția lui Ezechiel. În acel punct sunt pecetluiți cei credincioși, reprezentați de linia genealogică a lui Set, și tot atunci primesc semnul cei reprezentați de linia genealogică a lui Cain. Enoh a fost al șaptelea de la Adam și reprezintă reperul alfa într-o perioadă care se încheie cu ultima și cu prima generație, ambele reprezentate de numărul opt. Cei doi Lameh indică încheierea timpului de probă, iar moartea lui Lameh reprezintă închiderea ușii timpului de probă la începutul asediului.

Enoh a fost alfa istoriei profetice și, în virtutea necesității profetice, el trebuie să identifice un omega al istoriei profetice. Acest omega este reprezentat de cele opt suflete care au trecut din lumea veche în lumea nouă fără să guste moartea. Enoh și cele opt suflete nu au văzut moartea înainte de a ajunge pe noul pământ. Lumea veche s-a sfârșit în cele șapte zile de migrație a animalelor, iar lumea nouă a început cu șapte zile fără ploaie. Apoi, începând cu ziua a 17-a, timp de cinci luni nu a fost decât ploaie, până când Dumnezeu a oprit ploaia la sfârșitul celor cinci luni, în ziua a șaptesprezecea.

Cinci luni

În capitolul nouă din Apocalipsa există doi martori care atestă cele cinci luni și trei profeții cronologice distincte. Prima perioadă de cinci luni este prezentată în versetul cinci; a doua perioadă de cinci luni se află în versetul zece, iar perioada de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile se găsește în versetul cincisprezece. Versetele 5, 10 și 15 identifică profeția cronologică privitoare la islam, cu doi martori care atestă cele cinci luni la începutul perioadei profetice. Versetele 5 și 10 indică amândouă o perioadă de cinci luni, astfel încât, rând peste rând, versetul cinci și versetul zece însumează cincisprezece. Așadar, prima perioadă de cinci luni corespunde numărului 15, iar perioada de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile este prezentată în versetul 15. Succesiunea și structura versetelor 5, 10 și 15 identifică două valori de cincisprezece, iar în primele două versete, care împreună însumează cincisprezece, există două profeții cronologice de câte o sută cincizeci de ani.

Versetul cincisprezece prezintă profeția privind perioada de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Hristos a împletit numărul cincisprezece în trei versete și, folosind timpul profetic prezentat chiar în aceleași versete, a făcut o distincție în privința numărului 15, reprezentat prin însumarea versetelor cinci și zece, pentru a crea o dublare a numărului cincisprezece atunci când acesta este pus în corespondență cu versetul cincisprezece. Apoi Hristos a încheiat toate cele trei profeții legate între ele cu cincisprezece zile.

Cheia capitolului este bătălia de la Ninive din anul 627, urmată, cinci ani mai târziu, în 632, de moartea lui Mahomed, care marchează începutul primei profeții de cinci luni. La zece ani după moartea lui Mahomed, armatele Persiei au fost nimicite, în conformitate cu prezicerea lui Mahomed potrivit căreia cele două puteri, Persia și Roma, aveau să fie amândouă înfrânte. Prin

urmare, capitolul nouă al Apocalipsei începe cu o linie istorică ce pornește de la bătălia de la Ninive dintre Persia și Roma. Apoi, cinci ani mai târziu, Mahomed moare, marcând astfel începutul celor o sută cincizeci de ani din versetul cinci. Zece ani mai târziu, Persia este înfrântă în bătălia de la Nahavand, în anul 642. Islamul a numit bătălia de la Nahavand „victoria victoriilor”. Primii cincisprezece ani din capitolul nouă al Apocalipsei reprezintă o perioadă de cinci ani, urmată de una de zece ani. Ultima profeție cronologică s-a încheiat la 11 august 1840. Cu zece zile înainte de acest eveniment, Josiah Litch și-a publicat predicția actualizată privind încetarea supremației otomane. Ultimele cincisprezece zile ale islamului din capitolul nouă al Apocalipsei sunt împărțite, prin lucrarea lui Josiah Litch, în cinci zile, urmate de zece zile, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Vom continua să discutăm aceste lucruri în articolul următor.